

Arrest

nr. 122 821 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. BUYSSE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. S. (...), hebt de Pakistaanse nationaliteit. U bent soenniet en u behoort tot de Arain-kaste. U bent geboren in het dorp Garh Qaim in de provincie Punjab in Pakistan. Uw moeder is overleden in 1984 toen u twee jaar oud was. Uw vader hertrouwde na de dood van uw moeder en bracht u naar zijn zus die u zou opvoeden. U verhuisde naar Karianwala in het district Gujrat in de provincie Punjab en woonde daar bij uw tante en oom tot uw vertrek uit Pakistan. Sinds 1998 wonen uw tante, oom, uw neven en uw nicht in België. U woonde tussen 1998 en uw vertrek uit Pakistan bij de echtgenote van uw neef A. S. (...) en haar twee kinderen. U huwde op 19 januari 2005 in Pakistan met S. S. (...) (O.V. xxxxxxx), de dochter van uw oom en tante die u hebben opgevoed. U kreeg een visum om naar België te reizen in het kader van de gezinsherenigingprocedure. In oktober 2006 reisde u naar België waar u tijdelijk verblijf kreeg.

Op 12 augustus 2008 werd een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd u betekend op 14 augustus 2008.

Op 20 februari 2009 werd melding gemaakt van een schijnhuwelijk. Dit huwelijk werd op 16 april 2010 nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Tongeren. Deze nietigverklaring werd op 17 november bevestigd door het Hof van Beroep van Antwerpen.

U diende op 22 oktober 2008 een eerste aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10 februari 2011 en werd u betekend op 21 februari 2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

U diende op 19 september 2011 een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27 november 2012 en deze beslissing werd u betekend op 30 november 2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 januari 2013 diende u een derde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 juni 2012. Deze beslissing werd u betekend op 11 oktober 2013 met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexes).

U diende op 20 november 2013 een vierde aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Op 16 december 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd u betekend op 16 december 2013. U ontving diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

U diende een asielaanvraag in op 11 februari 2014.

Op 12 februari 2014 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39 bis). U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas.

U vreest een terugkeer naar Pakistan vanwege een First Information Report (FIR) die in juni 2006 door de politie werd opgesteld waarin aanhangers van het Wahabisme en Sipah-e-Sahaba u en een aantal andere soennieten die deelnamen aan een protesttocht tegen voornoemde groeperingen, beschuldigen van geweldpleging. U behoorde tot Sunni Tehreek en nam deel aan een optocht. Een aantal mensen van deze groep vuurde in de lucht en riep slogans tegen aanhangers van het Wahabisme en Sipah-e-Sahaba. Het kwam tot een gevecht met de tegenpartij. Er werd een valse klacht ingediend bij de politie. U hoorde dat de politie op weg was om u te arresteren. U dook onder gedurende twee of drie maanden en reisde toen naar België.

Bij een terugkeer naar Pakistan vreest u de politie omdat uw naam genoemd wordt in een FIR. U vreest ook de Wahabieten en Sipah-e-Sahaba omdat u aanwezig was in een optocht die tegen hen gericht was. Verder vreest u een terugkeer naar Pakistan omdat uw familie zich in België bevindt en u bijgevolg niet over een familiaal netwerk beschikt aldaar.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw paspoort, een FIR, de vertaling van deze FIR en een verklaring van uw vader voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u pas op 11 februari 2014 een asielaanvraag heeft ingediend terwijl u al sinds oktober 2006 in België verblijft en u verklaart dat de problemen die aan de basis liggen van uw vrees tegenover uw land van herkomst, Pakistan, plaatsvonden in juni 2006 (CGVS pp.6,7,9). Dat u legaal verbleef in België vanwege uw huwelijk en dat u na uw huwelijksproblemen in 2008 verschillende procedures lopen had, kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor uw laattijdige asielaanvraag (CGVS p.11). Indien u daadwerkelijk sinds juni 2006 een gegronde vrees koestert tegenover uw land van herkomst, Pakistan, kan van u verwacht worden dat u in al deze jaren een asielaanvraag zou hebben ingediend. Dat u tussen 22 oktober 2008 en 20 november 2013 vier aanvragen tot verblijf indiende op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en pas op 11 februari 2014, nadat u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), een asielaanvraag indiende, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder wordt geoordeeld dat uw verklaringen over de problemen die de kern van uw asielaanvraag vormen niet geloofwaardig zijn.

U verklaart voor het CGVS dat u deelnam aan een religieuze optocht met Sunni Tehreek en dat jullie slaags raakten met Wahabieten en aanhangers van Sipah-e-Sahaba (CGVS p.6). Deze laatste zouden vervolgens een klacht (FIR) hebben ingediend bij de politie en uw naam genoemd hebben (CGVS pp.5,6,7). Toen u hoorde dat de politie naar u op zoek was, bent u gevlucht. U leefde vervolgens

twee à drie maanden in Islamabad of Lahore alvorens Pakistan op een legale manier te verlaten (CGVS pp.6,9).

Er dient te worden gewezen op het feit dat u voor het CGVS verklaart dat u problemen kende met Wahabieten en aanhangers van Sipah-e-Sahaba terwijl u in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) spreekt over een gevecht met sjiieten die vervolgens een FIR lieten opstellen bij de politie tegen u en andere soennieten (Vragenlijst CGVS vraag 5). Wanneer u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, ontkent u dat u bij DVZ over sjiieten heeft gesproken en verklaart u dat u ook bij dit interview de Wahabieten en Sipah-e-Sahaba heeft genoemd als uw vijanden (CGVS pp.7,8). Aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. De verklaringen die bij DVZ werden afgenomen werden u ter nalezing voorgelegd en door u ondertekend waardoor het niet aannemelijk is dat u achteraf verklaart dat u met geen woord over sjiieten gerept heeft en daarentegen de Wahabieten en aanhangers van Sipah-e-Sahaba als uw vijanden heeft aangeduid. Deze tegenstrijdige verklaringen haalt de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u verklaart twee à drie maanden te zijn ondergedoken uit vrees voor de politie maar dat u niet met zekerheid kan zeggen of u ondergedoken leefde in Islamabad dan wel in Lahore (CGVS p.9). Indien u twee à drie maanden ondergedoken leeft uit vrees voor de politie, is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten waar u verbleef in deze periode.

Verder is het weinig aannemelijk dat u niet weet wie de andere soennieten zijn die in de FIR werden aangeduid en dat u geen weet heeft van wat er met deze mensen is gebeurd (CGVS pp.8,9). U weet evenmin op welke manier de politie geprobeerd heeft u te vinden (CGVS pp.5,6). Aangezien u verklaart contact te hebben met een kennis uit het dorp die voor u informatie verzamelde over uw zaak in Pakistan en u een kopie van de FIR bezorgde, is het weinig aannemelijk dat u niets weet over de anderen die in de FIR werden beschuldigd en geen weet heeft van de pogingen van de politie om u te arresteren (CGVS pp.3,4,5,6,8,9).

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw relaas teniet gedaan door het feit dat u sinds uw vertrek nooit geïnformeerd heeft naar uw situatie tot twee à drie maanden voor uw gehoor op het CGVS (CGVS p.4). Indien u een gegronde vrees zou koesteren, kan van u verwacht worden dat u hier naar informeert en dat u beter op de hoogte bent van de aard en de gevolgen van uw problemen.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u onvoldoende aantoonde dat u de Pakistaanse autoriteiten vreest vanwege een FIR die tegen u werd ingediend omdat u pas op 11 februari 2014, meer dan zeven jaar na de feiten, in België een asielaanvraag indiende en omdat uw verklaringen over de problemen die de kern van uw asielaanvraag vormen ongeloofwaardig zijn. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De FIR die u voorlegt kan enkel gelden als betrouwbaar bewijsstuk indien deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is (zie SRB Corruptie en documentenfraude, dd. 9 maart 2012 die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). De verklaring van uw vader over uw familiale situatie is niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag. Uw paspoort toont uw identiteit en uw reisweg van Pakistan naar België aan. Dit wordt niet betwist door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtinkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, PoK en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager.

Zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat de vormen van geweld in de provincie aanvallen zijn van Talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, doch deze aanslagen vinden hoofdzakelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en

militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd voorts een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. Deze daling zette zich verder in 2012. In 2012 vonden er op het gehele grondgebied van de provincie 30 gewelddadige incidenten plaats, waaronder 17 terroristische aanslagen, 8 grensaanvallen, drie sektarische clashes, 1 militaire operatie in Dera Ghazi Khan en een clash tussen de Pakistaanse veiligheidstroepen en militanten in Kamra. Het merendeel van de terroristische aanslagen vond weliswaar plaats in de stad Lahore, toch kenden de twee belangrijkste steden in de provincie, Islamabad en Lahore, minder incidenten dan de jaren voordien. In vergelijking met 2011 is er in 2012 sprake van een duidelijke daling van het aantal zelfmoordaanslagen en bomaanslagen, maar ook van het aantal burgerslachtoffers. Waar er in 2011 nog drie zelfmoordaanslagen en 94 bomaanslagen gerapporteerd werden, werd voor 2012 melding gemaakt van één zelfmoordaanslag en 10 bomaanslagen. Voorts is enerzijds sprake van een daling van het aantal burgerslachtoffers (daling van 46% in vergelijking met 2011), en anderzijds van een stijging van het aantal slachtoffers onder de leden van de veiligheidsdiensten en de terroristische groeperingen (een stijging van 54% en 50% in vergelijking met 2011).

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij

staaft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.7.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij koestert voor haar leven. Verder stelt verzoekende partij nog dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat er essentieel dient te worden aangenomen dat zij tijdens haar gehoor een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve heeft voldaan aan de bewijslast.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze overduidelijk in gebreke blijft. Waar verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij voldaan heeft aan de bewijslast, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten, dat in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen en dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, blijkt dit *in casu* absoluut niet het geval te zijn.

2.2.8.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij pas op 11 februari 2014 een asielaanvraag heeft ingediend terwijl zij al sinds oktober 2006 in België verblijft en zij verklaart dat de problemen die aan de basis liggen van haar vrees tegenover haar land van herkomst, Pakistan, plaatsvonden in juni 2006, stelt verzoekende partij dat zij zich altijd veilig voelde in België en daarom dan ook niet eerder asiel aanvraag. Haar statuut was legaal waardoor er geen vrees was voor terugkeer. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, stelt verzoekende partij te volharden in de door haar gegeven uitleg op het Commissariaat-generaal, namelijk dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gesproken heeft over sjiiten en dat zij dan ook een probleem in de vertaling vermoedt. Omtrent de vastgestelde onaannemelijkheid dat verzoekende partij verklaart twee à drie maanden te zijn ondergedoken uit vrees voor de politie maar dat zij niet met zekerheid kan zeggen of zij ondergedoken leefde in Islamabad dan wel in Lahore, beperkt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de bewering dat zij dit echt niet wist. Ten slotte haalt verzoekende partij aan dat zij zich niet verder informeerde over de problemen in haar land van herkomst omdat zij veilig in België leefde.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, verzoekende partij sedert augustus 2008 illegaal in het Rijk verblijft en haar sedertdien meerdere bevelen werden betekend om het land te verlaten – wat door verzoekende partij op generlei wijze wordt tegengesproken – waardoor niet kan worden ingezien dat verzoekende partij tussen 2008 en het ogenblik van het indienen van haar asielaanvraag legaal in België verbleef, wat bovendien een blote bewering betreft. In zoverre verzoekende partij nog een “vermoeden” van een probleem in de vertaling opwerpt, stelt de Raad ten slotte vast dat zij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat uit de hedendaagse situatie nog altijd blijkt hoe er in haar land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Pakistan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in

haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een algemene stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, PoK en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. Zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat de vormen van geweld in de provincie aanvallen zijn van Talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvooien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, doch deze aanslagen vinden hoofdzakelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd voorts een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. Deze daling zette zich verder in 2012. In 2012 vonden er op het gehele grondgebied van de provincie 30 gewelddadige incidenten plaats, waaronder 17 terroristische aanslagen, 8 grensaanvallen, drie sektarische clashes, 1 militaire operatie in Dera Ghazi Khan en een clash tussen de Pakistaanse veiligheidstroepen en militanten in Kamra. Het merendeel van de terroristische aanslagen vond weliswaar plaats in de stad Lahore, toch kenden de twee belangrijkste steden in de provincie, Islamabad en Lahore, minder incidenten dan de jaren voordien. In vergelijking met 2011 is er in 2012 sprake van een duidelijke daling van het aantal zelfmoordaanslagen en bomaanslagen, maar ook van het aantal burgerslachtoffers. Waar er in 2011 nog drie zelfmoordaanslagen en 94 bomaanslagen gerapporteerd werden, werd voor 2012 melding gemaakt van één zelfmoordaanslag en 10 bomaanslagen. Voorts is enerzijds sprake van een daling van het aantal burgerslachtoffers (daling van 46% in vergelijking met 2011), en anderzijds van een stijging van het aantal slachtoffers onder de leden van de veiligheidsdiensten en de terroristische groeperingen (een stijging van 54% en 50% in vergelijking met 2011). Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de *“Subject Related Briefing”*

betreffende “Pakistan – Algemene veiligheidssituatie” van 31 oktober 2012 (administratief dossier, stuk 14, deel 3) en de “COI Focus” betreffende “Pakistan – Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie” van 25 november 2013 (administratief dossier, stuk 14, deel 1), die inhoudelijk verwijzen naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten en dat, gezien het gerichte karakter van de gevechtshandelingen, het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Bijgevolg besluit verwerende partij terecht dat de situatie in de provincie Punjab, Pakistan, niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de uitgebreide motivering van verwerende partij betreffende artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet ongemoeid laat en desbetreffend geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengt, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 26 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Urdu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT